

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2046	Τῆς Ἁγίας Σκέπης Σάββατο 28 Ὀκτωβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Στενὸς ὁ σύνδεσμος πατρίδος καὶ θρησκείας

Ἐθνικὴ ἑορτὴ, ἀγαπητοί μου, ἀνάμνησις μεγάλων γεγονότων τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας ποὺ ἐδόξασαν τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος μας στὸν κόσμο. Ἐνῶ μικρὰ καὶ μεγάλα ἔθνη ἔτρεμαν κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν δυνάμεων τοῦ Ἄξονος καὶ ὁ φόβος κυριαρχοῦσε στὶς ψυχές, ἡ μικρὴ μας χώρα ἀξιώθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ διὰ τοῦ στόματος τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς νὰ πῆ τὸ ἱστορικὸ «Ὁχι», τὸ ὁποῖο δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ μία ἐπανάληψις τοῦ «*Μολὼν λαβέ*» στὰ στενὰ τῶν Θερμοπυλῶν.

Ἀλλὰ γιὰ μᾶς δὲν εἶνε μόνο ἐθνικὴ, συγχρόνως εἶνε καὶ **θρησκευτικὴ ἑορτὴ**. Ἄλλοι λαοὶ ξεχωρίζουν τὴ θρησκεία ἀπὸ τὸ ἔθνος· σ' ἐμᾶς ἔθνος καὶ θρησκεία, πίστι καὶ πατρίδα, εἶνε ἀρρήκτως συνδεδεμένα, ἐνωμένα ὅπως τὸ νύχι μὲ τὸ κρέας. Ἀνεκάθεν ὁ Ἕλληνας, φύσις θρησκευτικὴ, συνέδεε τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τῆς πατρίδος μὲ τὴν ἄνωθεν βοήθεια· κι ὅταν μὲν νικοῦσε, εὐχαριστοῦσε τὸ Θεό· ὅταν πάλι εἶχε περιπέτειες, ζητοῦσε τὴ βοήθεια του.

Ἐὰν θελήσω ν' ἀνατρέξω στὴν ἱστορία μας καὶ νὰ παρουσιάσω δείγματα τοῦ στενοῦ αὐτοῦ συνδέσμου, θὰ μακρύνῃ ὁ λόγος, καὶ δὲν θέλω σήμερα νὰ τὸ κάνω. Θέλω ἀπλῶς νὰ τονίσω, ὅτι **δὲν νοεῖται ἐθνικὴ ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων χωρὶς θρησκευτικὸ περιεχόμενο**.

Ὡς ἀπόδειξις τοῦ συνδέσμου μεταξὺ πίστεως καὶ πατρίδος ἀναφέρω ἀπὸ τὴν **ἀρχαία ἱστορία** μας ἕνα μόνο γεγονός. Θαυμάζουν ὅλοι τὸν Παρθενῶνα καὶ ἔρχονται ἀπὸ παντοῦ νὰ τὸν δοῦν στὴν Ἀκρόπολι, ποὺ ὄντως μένει ὡς ἕνα ἀριστούργημα. Λίγοι ὅμως, καὶ Ἕλληνες ἀκόμη, γνωρίζουν **γιατί κτίστηκε ὁ Παρθενῶν**. Ὁ Παρθενῶν λοιπὸν κτίστηκε μετὰ τὶς νίκες ἐναντίον τῶν Περσῶν στὸ Μαραθῶνα (490), τὸ «*Μολὼν λαβέ*» στὶς Θερμοπύλες (480), καὶ τὶς Πλαταιές (479 π.Χ.). Ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στοὺς θεοὺς τῆς ἡ φυλῆ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἰδίως οἱ Ἄ-

θηναῖοι γιὰ τὴ νίκη κατὰ τῶν βαρβάρων ὑψώσαν τὸ μνημεῖο αὐτό, ποὺ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἔκφρασι πίστεως τοῦ ἔθνους αὐτοῦ σὲ ὑπερκόσμιες δυνάμεις.

Τέτοιοι ἦταν ἀνεκάθεν ὁ δεσμός, ὁ κρίκος ποὺ συνδέει πατρίδα καὶ θρησκεία. **Ἔσπασες τὸν κρίκο αὐτόν; δὲν ὑπάρχει Ἑλλάς**, ὁ λαὸς αὐτὸς θὰ κατατῆσι συρφετὸς ἀνάξιος νὰ γράψῃ χρυσὲς σελίδες στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου.

Ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια δὲν ὑπάρχει καλύτερη ἀπόδειξις στὴν **νεωτέρα ἱστορία μας** ἀπὸ τὴν **ἐπέτειο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940**. Ἡ Ἑλλάς δυστυχῶς δὲν ἀξιώθηκε ἀκόμη νὰ ὑψώσῃ ἕνα μνημεῖο εὐγνωμοσύνης στὸ Θεὸ – ὅπως ἔκαναν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας – γιὰ τὴ νίκη, γι' αὐτὸ τὸ «Ὁχι» καὶ ἔτσι ἡ νέα γενεὰ δὲν ἔχει ἰδέα ἀπὸ τέτοιες ἐξάρσεις· αὐτὴ ὡς εἶδωλο ἔχει τὸ ποδόσφαιρο, τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα. Μὰ δὲν φταῖνε οἱ νέοι· ἄλλοι φταῖνε ποὺ **ἡ νεότης μας δὲν μπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ** τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴ συγκίνησι τῆς ἡμέρας αὐτῆς.

Μόνο ὅσοι ἔζησαν τὰ γεγονότα ἐκεῖνα μποροῦν **νὰ δώσουν μαρτυρία**. Ὅσοι τότε ἦταν **παιδιὰ** κι ἄκουσαν νὰ χτυποῦν οἱ καμπάνες καὶ νὰ σφυρίζουν οἱ σειρῆνες· πῆγαν στὸ σχολεῖο καὶ τὸ σχολεῖο ἔκλεισε, γιὰτὶ ὁ δάσκαλος ἐπιστρατεύθηκε ὡς ἔφεδρος ἀξιωματικὸς καὶ τὸν χαιρέτησαν γιὰ τελευταία φορά· ὅσοι τότε ἦταν **παιδιὰ** καὶ εἶδαν τὸν πατέρα τους νὰ φεύγῃ γιὰ τὸ μέτωπο καὶ τὴ μητέρα τους νὰ κλαίῃ, καὶ ὅλους νὰ τρέχουν στοὺς ναοὺς καὶ νὰ ἀσπάζονται μὲ δάκρυα τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Ἦμουν στὸ σταθμὸ στὸ Μεσολόγγι καὶ εἶδα νεώτατη γυναῖκα, νιόπαντρη μιᾶς ἐβδομάδος, νὰ κλαίῃ καὶ ν' ἀποχαιρετᾷ τὸν ἄντρα τῆς ποὺ δὲν πρόλαβε νὰ τὸν χαρῆ, κ' ἐκεῖνος νὰ τῆς λέῃ «Πάω γιὰ τὴν πατρίδα, μὴν κλαῖς»· καὶ δὲν ἐπέστρεψε πιά!

Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλους μάρτυρες τοῦ μεγαλείου ἐκείνου εἶνε **ὅσοι ἐπιστρατεύθη-**

καν στὰ συντάγματα κι ἀξιώθηκαν ν' ἀνεβοῦν στὰ ψηλὰ βουνά. Ὅσοι περνοῦσαν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Δημήτριο στὴ Θεσσαλονίκη, ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἔμπαιναν μέσα, ἔπεφταν μπρούμυτα κ' ἐπανελάμβαναν τὴν προσευχὴ τοῦ Νέστορος «*Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι*». Ὅσοι ἔρχονταν ἀπὸ τὰ νησιά καὶ τὰ καράβια περνοῦσαν ἀπὸ τὴν Τήνο, γονάτιζαν στὸ κατάστρωμα καὶ παρακαλοῦσαν τὴ Μεγαλόχαρη. Ὅσοι πέρασαν ἀπὸ τὴ Λάρισα πῆγαιναν στὸν Ἅγιο Ἀχίλλιο. Ὅσοι πέρασαν ἀπὸ τὰ Γιάννενα πῆγαιναν στὸν τάφο τοῦ νεομάρτυρος ἀγίου Γεωργίου. Ὅσοι πέρασαν ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι πῆγαιναν στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος. Ὁλος ὁ στρατός μας ἔσπευδε στὸ μέτωπο. Καὶ ὅταν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νικούσαμε, μόλις κατελάμβαναν κάποιο ὕψωμα δὲν ἔψαλλαν τὸν Ἑθνικὸ ὕμνο· γονάτιζαν –ὅσοι ἦταν στρατιωτικοὶ ἱερεῖς τὸ γνωρίζουν αὐτό– καὶ ἔψελναν «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*».

Σφάλλουν λοιπὸν πολὺ ὅσοι θέλουν νὰ χωρίσουν τὴν ἐθνικὴ ἐορτὴ ἀπὸ τὴν πίστι στὸ Θεό. Ἐκεῖνο ποῦ ἐξυψώνει τὴν ἡμέρα αὐτὴ εἶνε ὁ θρησκευτικὸς χαρακτήρας της. Ἄν ἀφαιρέσουμε τὴν πίστι, θὰ γίνουμε ἀνάξιοι νὰ ζοῦμε ἐπὶ τῆς γῆς. **Ἐπάρχουμε, γιατί πιστεύουμε**· μὲ τὴν πίστι ζοῦμε στὸν κόσμο αὐτόν.

Γι' αὐτὸ ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἀγαπητοί μου, ὤρισε σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα νὰ ψάλλεται σήμερα, 28ῆ Ὀκτωβρίου, ἡ ἀκολουθία τῆς **Σκέπης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου**. Εἶνε κι αὐτὸ μία ἀκόμη ἀπόδειξις τοῦ συνδέσμου θρησκείας καὶ πατρίδος. Τί ἐορτὴ εἶνε αὐτή;

Φεύγουμε ἀπὸ τὸ 1940 καὶ πᾶμε στὸ 850-860 μ.Χ.. Ἡ Κωνσταντινούπολις ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ βαρβάρους καὶ κινδύνευε νὰ πέση στὰ χέρια τους. Τότε στὴν Πόλι ζοῦσε ἕνας ἅγιος ἀσκητῆς καὶ θαυματουργός, ὁ **ἅγιος Ἀνδρέας** ὁ λεγόμενος **διὰ Χριστὸν σαλός**, μία ἀγία φυσιογνωμία τοῦ Βυζαντίου. Ὁ ἅγιος λοιπὸν αὐτὸς βρισκόταν σὲ ἀγρυπνία ποῦ γινόταν στὸ ναὸ τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν στὴ Βασιλεύουσα. Τότε μετὰ τὰ μεσάνυχτα –ἄς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους– ὁ ἅγιος Ἀνδρέας εἶδε ὄραμα – βλέπουν οἱ ἅγιοι ὀράματα. Τί εἶδε;

Εἶδε μιὰ γυναῖκα μεγαλοπρεπεστάτη· ἦταν **ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος!** Τὴν εἶδε νὰ βρίσκεται στὴν πύλη τοῦ νάρθηκα, νὰ τὴν κρατοῦν ἀπὸ τὰ χέρια δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὁ τίμιος Πρόδρομος καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, καὶ νὰ τὴν συνοδεύουν τάγματα ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων μὲ ὀλόγλυκα ἄσματα. Τὸ πρόσωπό της ἀστραφτε σὰν τὸν ἥλιο καὶ στὸ κεφάλι της ἔ-

λαμπε τὸ διάδημα. Ὅταν ἔφθασε στὸ μέσον τοῦ ναοῦ γονάτισε καὶ προσευχήθηκε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα. Ἐπειτα μπῆκε στὸ ἅγιο βῆμα, ἀνοίξε τὴ θήκη ὅπου βρισκόταν τὸ μανδήλιο τῆς κεφαλῆς της, τὸ ἔβγαλε καὶ τὸ ἀπλωσε πάνω ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, κι αὐτὸ μεγάλωσε μεγάλωσε καὶ σκέπασε ὅλο τὸ λαό· σημεῖο ὅτι προσστατεύει τὴν Πόλι κι ὅτι θὰ τὴν σώση μὲ θαῦμα. Καὶ πράγματι –δὲν εἶνε μῦθος, διαβάστε τὴν ἱστορία– ἐπὶ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ μέσα σὲ τρεῖς μέρες ἡ πολιορκία λύθηκε, ἀνέπνευσε ἡ Πόλις, καὶ ἔψαλαν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*».

Βλέπετε λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, ὅτι ἡ Παναγία μας εἶνε ὄντως ἡ προστάτις τοῦ ἔθνους μας, εἶνε ἡ «**ὑπέρμαχος Στρατηγός**» μας.

Γι' αὐτὸ σήμερα διαμαρτύρομαι –καὶ τὸ λέω ὡς ἀπλὸς Ἕλληνας ποῦ ἔλαβε μέρος καὶ ἔζησε τὰ γεγονότα, τὸ λέω σὰν παράπονο τῆς ψυχῆς μου–, διαμαρτύρομαι, διότι **ὑπάρχει μία τάσις καταχθονίων δυνάμεων** νὰ ἀπορρίψουμε κάθε θρησκευτικὴ χρειαὶ τῆς ἐορτῆς καὶ νὰ παρουσιασθῇ αὐτὴ ἀπλῶς ὡς ἐθνικὴ. Ὅχι· δὲν νικήσαμε μὲ τίς ἀσθενεῖς μας δυνάμεις, νικήσαμε μὲ τὴν πίστι στὸ Θεό, καὶ ὁ μεγαλύτερος συντελεστής τῆς νίκης ἦταν ἡ σκέπη τῆς Παναγίας.

Ἄν ἡμουν κράτος, θὰ ὤριζα γιὰ σήμερα·

✓ ὅλοι οἱ **σταθμοὶ** νὰ μεταδίδουν τὸ «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*».

✓ σὲ κάθε πόλι καὶ χωριὸ νὰ γίνεται **μνημόσυνο** ὅλων τῶν ἡρώων ποῦ ἔπεσαν ὑπὲρ πατρίδος.

✓ καὶ ὅλοι οἱ κρατικοὶ λειτουργοὶ **πρῶτα νὰ ἐκκλησιάζονται** στὸ ναό· διότι ἡ Δοξολογία ἔχει σημασία ὅταν εἶνε συνδεδεμένη μὲ τὴ θεία λειτουργία, ἀλλιῶς εἶνε ἕνα ξεκάρφωτο πρᾶγμα.

Ἐορτάζουμε βέβαια καὶ ἐκφωνοῦνται λόγοι πανηγυρικοὶ καὶ ἐπαινεῖται τὸ ἔθνος· ἀλλὰ **ἔχουμε σήμερα τὸ φρόνημα τῶν μαχητῶν ἐκείνων**; Ἐνας ξένος δημοσιογράφος ἐπισκέφθηκε τότε τὸ μέτωπο ἀπὸ Μοράβα μέχρι Βεράτι, καὶ σὲ κύριο ἄρθρο τῶν «Τάιμς» τοῦ Λονδίνου ἔγραψε, ὅτι τοὺς Ἕλληνες μαχητὰς ἕνα πρόσωπο συγκινεῖ, ἡ Παναγία, τῆς ὁποίας τὴν εἰκόνα ἔχουν στοὺς κόλπους των.

Ἄς ψάλουμε, ἄς δοξάσουμε, ἄς εὐγνωμονήσουμε τὸ Θεό. Καὶ ἄς τὸν παρακαλέσουμε, τὸ μικρὸ τοῦτο ἔθνος νὰ προάγεται ἀπὸ δόξα σὲ δόξα, ἀπὸ τιμὴ σὲ τιμὴ, ἀπὸ εὐημερία σὲ εὐημερία, ὥστε νὰ εἶνε φάρος στὸν κόσμον ὀλόκληρο διὰ τῆς πίστεως στὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος διὰ πρεσβειῶν της νὰ σώζη αὐτὸ ἐκ παντοίων κινδύνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**